

HET KIND

DOOR GERARD WALSCHAP

IX

WIE nu al opkijkt, maar anders, is Irreke, als zij door de uitheemsche ontvangen wordt en stottert dat men haar op het vroeger adres verzekerd heeft, dat Henri Tierens hier woont sinds eergisteren. De uitheemsche antwoordt dat Monsieur Tierens hier inderdaad woont en of zij hem misschien had willen spreken. Maar Monsieur Tierens is afwezig en komt de jufvrouw misschien vragen of er geen brief mee te nemen is naar huis? „Ja,” zegt Irreke verbleekend. Oh dat is heel lief van de jufvrouw, maar Monsieur Tierens heeft haar gezegd, kijk daardoor was het dat zij, mevrouw, direct het doel van het bezoek raadde, Monsieur Tierens heeft haar nog dezen middag aan tafel gezegd: moest jufvrouw. . . . jufvrouw. . . . Irène is het niet?

„Irma.”

„Precies. Moest Jufvrouw Irma soms komen, zeg haar dat ik niets te bestellen heb dan veel groeten thuis. Dank u wel, jufvrouw Irma, u is werkelijk heel lief.”

Het zijn drukke dagen voor Henriken, hij geraakt met den besten wil van de wereld bij Irreke niet en haar opbellen kan hij alleen op het bureel. Hij zou haar wel een woordje willen schrijven, dat lieve kind, maar wie geeft vriendinnen graag geschreven bewijsstukken in handen en wat kan hij schrijven dat haar niet boos en jaloersch zal maken? Hij moet ditmaal maar het risico loopen in het dorp met bijzondere heftigheid beklapt te worden. Het leed dat hij zijn pleegouders heeft willen besparen, zal hij op den duur toch niet kunnen afwenden, tenzij. . . . En Henriken schrijft een brief.

Een nieuws, lieve ouders, waar ge wel zult van opkijken. Hij heeft zijne prachtige betrekking aan den staat opgezegd. Gij zult u afvragen of hij stapelzot geworden is. Nu, weest daarover gerust, verstand heeft hij nog genoeg om er velen bot te zetten. Ziehier dus waarom hij dit besluit getroffen heeft. Sinds verscheidene maanden hield hij zich bezig met een door hem opgericht wisselkantoor, dat alle bankzaken doet voor binnen- en buitenland. Hij werkt daar nu reeds met verscheidene bedienden en de zaak breidde zich van dag tot dag uit, zoodat zij van langsom meer tijd in beslag nam. Dat was nog niets, gij weet wel dat hij tegen het werk niet opziet. Elken nacht tot twee, drie uren werken, daar geeft hij niet om. Maar zooals gij ook wel weet, is het staatsambtenaars verboden bovendien nog zaken te doen, zoodat men hem ten langen laatste voor de keus heeft gesteld: het een of het ander. Gemakkelijke keus! Zijne talrijke hooggeplaatste vrienden in het ministerie waren het